

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Пазарджик, 26.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.

като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно
наказателно дело № 20235220201797 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Т. Б. Г., ЕГН ***** против: Наказателно
постановление № 22-5313-000024/24.03.22г. на началник група КПДГПА в
ОДМВР Пазарджик, с което на жалбоподателя са наложени на основание
чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП - глоба в размер на 200 лева и лишаване от
правоуправление за срок от 6 месеца

С жалбата се заявява незаконосъобразност, претендирана за НП с
доводите за материално-правна неизправност на двата административни акта.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощника си, настоява
да се отмени НП по изложените в жалбата съображения, вкл. и по ангажирани
гласни доказателствени средства.

Въззиваемата страна не изпраща законов или процесуален представител.
депозира писмено становище по хода, по същество и с претенции за разноси.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото, по вътрешно
убеждение, ръководейки се от закона, установи:

На 04.08.2020г. жалбоподателят закупил л.а. рег. № *****.Сделката била
изповядана по надлежен ред, пред нотариус, който заверил подписите на
страните по нея и транслативният ефект настъпил на посочената дата.

Купувачът не спазил двумесечния срок за регистрация на автомобила на
свое име като нов собственик (чл. 3, ал.4 от Наредба I-45/2000г. за
регистраране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно
отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните
превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на

данни за регистрираните пътни превозни средства). Поради това и на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП регистрацията на автомобила била служебно прекратена - на 05.10.2020г.- л.18 За това прекратяване не бил уведомен собственика.

Уведомление било изпратено до собственика, но за предходно (м. август 2020г.- л.18) служебно прекратяване, което е било на друго основание чл. 143, ал.10 ЗДвП . това уведомление за предходното прекратяване било получено от счетоводител на 20.10.23г. , както става ясно от писмо от ОД МВР Кюстендил вх. 1575/19.01.24

Без да знае за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила , жалбоподателят предприел управлението му на 07.01.22г. по АМ Тракия в посока Пловдив и бил спрян на км. 83 от св. полицаи Г. В.. Последвала проверка на водача и автомобила, при която било установено, че регистрацията на автомобила била служебно прекратена на 05.10.22г. на осн. чл. 143, ал.15 от ЗДвП .

Съставен на място бил АУАН по чл. 140, ал.1 от ЗДвП, предявен надлежно срещу подпис и с връчен препис.

По случая била образувана пр.пр.№260/22. по описа РП-Пазарджик с данни за извършено престъпление по чл.345 ал.2 от НК. С постановление от 21.01.22г. прокурор от РП-Пазарджик отказвал образуване на досъдебно производство срещу лицето, поради липса на престъпен състав и изпратил преписката в ОД МВР Пазарджик – СПП , за преценка за реализиране на административно-наказателна отговорност. Резултатът е издаване на настоящото НП на основание чл.36 ал.2 от ЗАНН и за нарушението по чл. 140, ал.1 от ЗДвП.

Не се претендира конкретна процесуална неизправност на последното и констативния акт въз основа на който е издадено, а и в хода на служебната проверка такава не се установи. Спазени са изискванията за пълно, ясно и точно отразяване на обстоятелствата по извършване на нарушението е изпълнено, и е гарантирано правото на защита по изложените релевантни за възприетото нарушение факти.

При служебната проверка досежно редовността в процедурите, касаещи акта и НП и тяхното съдържание не се откриха нарушения на съдопроизводствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на тези актове, издадени от компетентни, предвид представената заповед, лица.

Липсва мотивираната резолюция , с която административно-наказващият орган да е прекратил образуването по процесния АУАН поради наличие на данни за извършено престъпление. Така това административно-наказателно производство , водено по същото обвинение, с оглед идентичността на фактите ТР 3/2015 е останало висящо .

Независимо от това преписката била изпратена на прокурора, който постановил отказ да се образува наказателно производство, отчитайки липса на съставомерност на разследваното престъпление и връщайки материалите на наказващия орган в РУ Септември за преценка относно извършено административно нарушение по процесния текст. Издадено било НП, в което

се сочи основаниято за това решение на автора му – чл. 36, ал.2 от ЗАНН, с оглед постановения отказ на прокурора да образува наказателно производство за престъпление по чл.345, ал.1 от НК.

До акта на прокурора не се е стигнало след постановена резолюция за прекратяване на административно-наказателното производство, с оглед предписанието по чл.54, ал.1 т.9 вр. чл.33, ал.2 от ЗАНН. Това не е дублирало (виж подробните мотиви в ТР 3/2015г. с докл. Галина Захарова) двете наказателни по своя характер производства, тъй като не е образувано ДСП , а само прокурорска преписка за преценка относно наличие на основание за образуване на такова. Решението на прокурора е обективизирано в постановени отказ да се образува ДСП за престъпление по чл. 345, ал.2 от НК. .

Така е издаденото след него НП в хипотезата на чл. 36, ал.2 от ЗАНН(а не по акта , което е процесуално нарушение, но не от категорията на същественияте).

В настоящата процесуална ситуация не е нарушен класическият принцип на наказателнопроцесуалното право, чиято цел е да не се допусне повторението на наказателни процедури, които са приключили с влязъл в сила акт- *ne bis in idem*, на който е посветено Тълкувателно решение 3 / 2015 г. на ОС НК, ВКС. Дублирането на наказателни процедури (*bis*) е недопустимо, когато някоя от тях започва или продължава развоя си, след като другата е приключила с влязъл в сила акт. Чл. 4, § 1 от Протокол № 7 поначало не забранява паралелното протичане на отделни наказателни процеси срещу едно и също лице по повод същото деяние, ако по никой от тях не е постановено окончателно решение. Закрилата на принципа действа от момента на влизане в сила на първото решение, а от началото на новото преследване, когато деецът вече е „съществено засегнат” от дейността на властите , възниква състояние на нарушение на правилото. Принципът *ne bis in idem* препятства повторението на наказателно производство, приключило с окончателно решение.“ (ТР, б.„Г“, Общи положения)

При тези изводи в ТР , основен е въпросът кога един акт е окончателен и отговорът е също в ТР. Изясняването му е от съществено значение в настоящия случай, тъй като формално дори да бе постановена резолюцията – тя прекратява административно-наказателното производство, но !- не и окончателно; прекратяването слага формален край на производството пред администрацията, който не е окончателен, тъй като въпросът в каква степен деянието защитава обществения интерес (дали е нарушение или престъпление) се отнася да решава от компетентния според националното законодателство орган – прокурора (чл. 211ал.1 и чл. 212, ал.1 НПК) . Тоест производството продължава своето развитие, тъй като тази преценка е суверенно право само на прокурора, а за нея е необходимо процесуалното разрешение на чл. 33, ал.2 от ЗАНН, каквото правилно е взето от постановилия резолюцията наказващ орган.

Процесуалното развитие на настоящото административно-наказателно производство, образувано със съставяне на акта, изпратено на прокурора, постановил отказ за образуване на наказателно производство за престъпление по чл. 345, ал.1 от НК, послужил в хипотезата на чл. 36, ал.2 от ЗАНН за издаване на обжалваното НП , е законосъобразно. Този извод следва

директно от Тълкувателно решение 3 / 2015г. ОС НК ВКС : „Принципът *ne bis in idem* препятства повторението на наказателно производство, приключило с окончателно решение. Правилото въвежда изискване постановеният първи по време съдебен акт да има окончателен характер. В противен случай би възникнало вътрешно противоречие между чл. 2 „Право на обжалване в наказателното производство” и чл. 4 от Протокол № 7. Връзката между двете гаранции дефинира понятието за окончателен акт – когато в националното законодателство не са предвидени или са изчерпани, или са пропуснати възможностите за редовен контрол“. Дори да бе постановена резолюция за прекратяване - тя формално не подлежи на обжалване (както и актовете, с които се прекратява съдебното производство поради друга подсъдност) и е така, тъй като не се слага окончателен край на производството, а то продължава развитието си пред друг орган, чиято преценка продължава да решава процесуалната съдба на обвинението. Влязъл в законна сила акт, окончателен по смисъла на Конвенцията, е този, с който е окончателно разрешен правен спор относно конкретно деяние (административно нарушение или престъпление) – ТР 3/15 : само при един такъв акт са недопустими всички последващи действия по обвинението за същото деяние.

Горното обуславя законосъобразната процесуална природа на НП и предполага обсъждане на нарушението по същество.

За разлика от доводите против процесуалната законосъобразност, възраженията за материално-правната неизправност на НП са основателни.

Установено е безспорно, че преди датата на процесното управление на два пъти е имало прекратяване на регистрацията на процесното МПС. Първият път е било през август 2020г. и на посоченото в справката на л. 18 основание, а второто – което е относимо към процесното управление, т.к. непосредствено го предхожда, е на 05.10.2020г. За това служебно прекратяване на регистрацията на 05.10.2020г- не е уведомяван нито собственика (той е уведомен само за предходното прекратяване) . Не е знаел и водачът, въпреки че неговото бездействие досежно задължението му

в двумесечен срок от придобиването на автомобила (04.08.2022) (чл. 3, ал.4 от Наредба I-45/2000) да подаде информация за промяна на собствеността и пререгистрира автомобила на свое име, е послужило като основание по чл. 143, ал.15 ЗДвП (и чл. 186, ал.1, т.10 от Наредба I-45 / 2000) и автомобилът бил служебно дерегистриран на 05.10.2020г., за което нито той, нито предходния собственик е уведомен.

Действията по служебно прекратяване са резултат от ползван софтуерен продукт, който отчита само изтичането на срока и автоматично отразява действието по служебно прекратяване на регистрацията като последица от неизпълнение на изискването за въвеждане на новите данни за собственик. Действията се изпълняват автоматично от съответното програмно осигуряване и в случая прекратяването на регистрацията е активирано от 05.10.2020г.

Вмененото с акта и НП нарушение на чл. 140, ал.1 от ЗДвП, който състав наистина е осъществен, е при управление на нерегистрирано МПС. Няма

спор по делото, че управляваното в процесния случай МПС е било регистрирано, но поради неспазване на срока за продаване на данни за промяна на собствеността, е постановена ЗПАМ за служебно прекратяване на регистрацията, като прекратяване е преди нарушението. Не се изготвя акт служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, а фактът за това прекратяване не бил съобщен на собственика.

Няма доказателства, че служебното прекратяване на регистрацията е било известно на жалбоподателя към момента на проверката в процесната дата. Наистина, служебното прекратяване е законова последица от друго нарушение (неуведомяване за промяна в собствеността) и като такава тя следва да е известна като принудителна мярка във връзка с определено бездействие. Това, че принципно автомобилът подлежи на дерегистрация не влече след себе си като последица знанието на собственика досежно този факт, доколкото той категорично не знае точно към момент/ коя дата автомобилът вече е дерегистриран, защото това е резултат от процедура въз основа на конкретен компетентен орган. Без значение за верността на този извод е, че този орган ползва за улеснение в работата си (константна практика от няколко години) програмни продукти за въвеждане на факта на прекратяване.

Вярно е, че водачът , който поема управлението на неособствено МПС следва да се осведоми предварително за изпълнение на определени задължения на собственика (ГТП, договор за ЗЗГО, регистрация и т.н.) и неуведомяването не може да е основание по чл. 14 НК. В случая обаче фактът на прекратяване на регистрацията въобще не е довеждан до знанието дори на собственика, а е настъпил като резултат от техническа дейност на програмен продукт .

Така е налице т.нар. извинителна грешка по чл. 14, ал.1 от НК (вр. чл. 11 ЗАНН), тъй като липсва умисъл за извършване на нарушението, тъй като на жалбоподателя не е бил известен (липсва изцяло обективна възможност да му стане известен) факт, който принадлежи към състава на нарушението (дерегистрацията).

Неправилното решение на наказващия орган в обратния смисъл е погрешно и следва да се коригира с отмяна на издадения незаконосъобразно санкционен акт .

Това влече и основателност на претенцията на жалбоподателя за сторените от него разноски за адвокат (500 лева) , против размера на които обосновано се прави възражение за прекомерност. Така е, тъй като, предвид проведените заседания за събиране на доказателства, респ. предвид последните и фактическата и правна сложност на делото, следва да се уважи претенцията до минималния размер на предвиденото в чл. 18, ал.2 вр. чл. 7, ал.2, т.1 НМАВ размер за процесното представителство – 400 лева.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН,
ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-5313-000024/24.03.22г. на началник група КПДГПА в ОДМВР Пазарджик, с което на Т. Б. Г., ЕГН ***** са наложени на основание чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП - глоба в размер на 200 лева и лишаване от правоуправление за срок от 1 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР Пазарджик да заплати на Т. Б. Г., ЕГН ***** сума в размер на **400 лева**.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд гр.Пазарджик в 14-дневен срок от датата на съобщаването на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____